

תורה ומדינה הלכה למעשה-חברה מעורבת חלק א' לכתחילה או בדיעבד

- כפי שאינו בעבר, איסורי ייחוד אינם כוללים רק ייחוד של גבר אחד עם אשה אחת, אם כי מצב זה הינו החמור ביותר, ולפי חלק מהראשונים אסור מן התורה. אלא באיסור ייחוד נכללים גם מצבים של גבר אחד ושתי נשים כדברי המשנה, וכן אשה אחת ושני גברים כדברי חלק מן הפוסקים. אולם נראה שבבואנו לדון בסוגיית החברה המעורבת, איסור ייחוד אינו קיים, משום שחברה מעורבת בהגדרתה מכילה גברים רבים עם נשים רבות. באופן זה, כפי שאומר הרמב"ם, אין איסור ייחוד, ועל פניו נראה שזוהי דעת כל הראשונים. אולם הגמ', מביאה מצב בו גם בהרבה נשים וגברים קיימים איסורי ייחוד. כאשר נשים נמצאות בחדר החיצוני, וגברים בפנימי, או להיפך. כאשר מדובר בחברה מעורבת, ולא בסיטואציה נקודתית, שבה אכן ישנם גברים ונשים רבים, אין מנוס מלהגיע גם למצבים בהם יהיו הגברים בחדר הפנימי ונשים בחיצוני או להיפך. זאת ועוד, כפי שמפרשים האחרונים בסוגיה, כאשר נמצאים גברים רבים עם נשים רבות אין איסור ייחוד, היינו דווקא באנשים כשרים, אולם באנשים פרוצים, אשר לדברי הרמב"ם והשו"ע כולנו כיום נכנסים לגדר זה, גם בגברים רבים ונשים רבות קיים איסור ייחוד. אולם הרמב"ם בעצמו אמר שגברים רבים ונשים רבות אין בכך משום איסור ייחוד, משמע שסובר שהיתר זה נאמר אפילו בפרוצים. אלא שנראה לומר שלהבנת אחרונים אלו, הרמב"ם יודה עקרונית לחולקים עליו, ויאמר שבהרבה גברים ונשים כולם בחזקת כשרים, משום שחשש מאיסורים כתוצאה ממצב זה הינו קטן, אפילו באנשים שאינם קדושי עליון. אולם גם אז יש לומר, כפי שלמדנו בסוגיה הקודמת, כאשר ישנו קשר רציף ומשמעותי בין גברים לנשים, כפי שרוצים שיהיה אותם הדוגלים בחברה מעורבת לכתחילה, חששות הייחוד גוברים, וכדברי ריטב"א במצב זה, אכן לכל הדעות גם לחולקים על הרמב"ם, אנשים ונשים אלו הינם בגדר פרוצים. ממילא, למרות שבמצב בו ישנם גברים ונשים הרבה אין חשש איסור ייחוד, כאשר ישנה הכרות עמוקה ומתמשכת בין הגברים לנשים, נחשבים הם כפרוצים, אשר בהם אסרו הפוסקים משום ייחוד אפילו בגברים ונשים רבים. **נמצא, שלמרות שבאופן עקרוני בחברת גברים ונשים אין איסורי ייחוד, בחברה מעורבת אשר קיים בה קשר משמעותי ומתמשך בין הגברים לנשים, יש לחשוש באופנים שונים ע"פ חלק מהפוסקים משום איסורי ייחוד. אם כי ניתן למצוא הקלות הלכתיות, אשר לפיהן איסור ייחוד לא יהיה קיים באופנים אלו.**
- הגמ' במסכת ע"ז דורשת מהפסוק "ונשמרת מכל דבר רע", שאסור לאדם להרהר הרהורים בעניני עריות וזנות ביום, ע"מ שלא יבוא לידי טומאה בלילה. אין ספק שנראה בראיה ראשונית מדברי דרשת חז"ל זו חידוש גדול. כידוע, הגרמא הן באיסורי שבת, והן בדיני נזיקין וכדומה אינה נחשבת מעשה בפועל. ממילא בשבת הגרמא מעיקר הדין מותרת, ורק חז"ל הגבילו היתר זה, ובנזיקין גרמא פטור. בנידון דידן ישנה מציאות של גרמא קלאסית. שהרי האיסור לא אוסר על האדם להגיע לידי טומאה בלילה, אלא אוסר להרהר ע"מ שלא יגיע האדם לידי טומאה בלילה. התוספות מבינים שאכן חידוש זה אינו מדברי חז"ל, שאם כך היה אולי היה ניתן להקשות מדוע אוסרים חז"ל באופני גרמא, דבר שהתורה מתירה, אלא גזרת הכתוב. כלומר להבנת התוספות קיים איסור תורה, להרהר בנשים וביופיין. לכאורה היה ניתן לומר שכל האיסור נוגע לאנשים רווקים, אולם בנשואים מותר הדבר, שהרי אין סיבה שיגעו לידי טומאת קרי בלילה. על כך נראה שבאה דרשת חז"ל על הפסוק "ולא תתורו", ודורשת ממנו שלא יהיה אדם עם אשה אחת ויחשוב על אשה אחרת, ויש גם בכך איסור תורה. **נמצא שכל אדם בין נשוי ובין רווק, אסור להרהר ביופיין של נשים, ואם עושה כן עובר על איסור מהתורה.**
- הגמ' מספר שורות לפני הדרשה הנ"ל, דורשת במסכת ע"ז מהפסוק "ונשמרת" דבר אחר לכאורה. הגמ' אומרת שמפסוק זה לומדים, שקיים איסור הסתכלות בנשים אפילו הינן פנויות. לכאורה הגמ' סותרת את עצמה. במקום אחד סוברת שאיסור התורה הינו הרהור עצמו, ומשמע שהסתכלות הינה רק מכשיר לאיסור, ולא איסור עצמי. ובמקום אחר דורשת הגמ' מאותו פסוק, שכבר עצם ההסתכלות הינה אסורה. נראה לתרץ הגמ' הנ"ל ע"פ הצל"ח בהסברו לגמ' בכרכות האומרת טפח באשה ערוה. מקשים האחרונים, שהרי הגמ' אומרת שאפילו המסתכל באצבע קטנה של אשה עובר על איסור, אם כן מדוע דווקא טפח אסור לדברי הגמ'. קושיא זו מתרץ הצל"ח ואומר, **שישנן שתי סוגי הסתכלויות בנשים. במקומות הגלויים שבאשה אסורה הסתכלות לצורך הנאה בלבד, אך הסתכלות בעלמא מותרת, על זה אמרה הגמ' שפילו מי שמסתכל לצורך הנאה על אצבע קטנה של אשה עובר על איסור. אולם כאשר מסתכל על מקום מכוסה שבאשה, אשר אמור להיות מוצנע, כל הסתכלות באשר היא אסורה אפילו הבטה בעלמא. נראה שהסברא בחילוק זה הינה, שחז"ל מבינים שאדם המביט על מקומות המכוסים שבאשה, מגיע להרהור מיד בהסתכלותו, ממילא מובנת דרשת הגמ' הלומדת מהפסוק "ונשמרת", גם איסור הסתכלות, וגם איסור הרהור. משום שישנן הסתכלויות שמעצם ההסתכלות כבר ישנו הרהור, דבר זה מתרחש כאשר מסתכל במקומות, שאמורים להיות מכוסים באשה. ע"פ יסוד דברים אלו, מביא**

הבית שמואל את דברי ר"י הסובר, שעצם ההסתכלות עצמה הינה אסורה מהתורה. אמנם, הוא מביא כמקור לדבריו את דברי הפוסק "לא תתורו", אולם כפי שאמרנו לעיל, לא תתורו עוסק בנשואים, ונשמרת עוסק ברווקים, ולפי שניהם להבנת ר"י, גם עצם ההסתכלות אסורה מהתורה, משום שהיא עצמה כבר טומנת בחובה הרהור, שהוא אסור מהתורה לדברי כולם בלא חולק. ע"פ דברים אלו מביא השו"ע אמירה חריפה ולא שגרתית כלל בדבריו, שצריך להתרחק מהנשים מאוד מאוד. לא היה די לדברי השו"ע לומר שיש להתרחק מהנשים, עד שהוסיף מאוד מאוד. הסיבה לאמירה חריפה זו בדברי השו"ע, הינה ההבנה בסוגיא כדברי ר"י, שההסתכלות עצמה, כבר גורמת להרהור, ומכיוון שכך אסורה אף היא מהתורה. ממילא, כפי שמפרשים התוספות, אנשים נכשלים באיסור תורה זה דבר יום ביומו. לכן אין מנוס, לדברי השו"ע, מלהמעיט ככל יכולתו להימצא בחברת נשים, אחרת יעבור על איסורי תורה רבים, שכבר ההסתכלות עצמה הינה אסורה. שהרי כיצד ינהג אדם המצוי תדיר בין הנשים, וכי יעצום עניו כל הזמן. אלא מסתבר להבנת השו"ע שאדם זה יחטא כל הזמן, לכן הדבר המשמעותי שמוטל על אדם לעשות הינו להתרחק מנשים מאוד מאוד. אין ספק שדברי השו"ע מהווים קושיה חזקה מאוד על המצדדים בחברה מעורבת לכתחילה. שלהרי השו"ע אומר בצורה חריפה, שאינה משתמעת לשני פנים, שהרוצה להישמר מחששות הרהור זנות, לא רק ינסה להתגבר על יצרו, אלא בראש ובראשונה יתרחק מנשים מאוד מאוד, ומתוך כך ינצל מאיסורי תורה רבים. גם אם ימצא פוסק גדול זה או אחר, ממנו יהיה נראה שמצדד לכאורה בחברה מעורבת לכתחילה, יש לזכור תמיד, שקיבלנו הוראותיו של מרן השו"ע להלכה, ולכן כיוון שהוא מתנגד כליל לחברה מעורבת, כן יהיה הדין.

- הגמ' בקידושין מביאה דין נוסף, שהינו סניף של איסור הרהור בנשים, ואומרת שאסור להשתמש בנשים. מובא במאירי שהסיבה לאיסור זה הינו, ששימוש באשה למלאכות מסוימות גורם הרהור. מכאן גם מדייק המאירי, שלא כל מלאכה אסורה, אלא רק מלאכות שבאופן מובהק גורמות לחיבה יתרה, וממילא להרהור ולאיסור תורה הנובע כתוצאה מהרהור זה. הגמ' מביאה דעה המסייגת איסור זה ואומרת, שכאשר כל השימוש הינו לשם שמים, אין חשש להרהור, ממילא השימוש באשה מותר. התוספות מביאים דעה זו להלכה, ואומרים שנהגו לסמוך על דעה זו, ולא לחשוש שמא יהרהר ביופייה של האשה כתוצאה מהשימוש בה, ויעבור על איסור הרהור. לכאורה היה ניתן לחלק ולומר, שלאיסור שימוש באשה אין כל מקור מהתורה, ולכן עצם השימוש באשה הגורם לחיבה אינו אסור מהתורה, אלא רק מגזרת חכמים. אולם בהסתכלות באשה במקומות המכוסים, עצם ההסתכלות עצמה אסורה מן התורה, משום שע"פ הבנת חז"ל, כבר בהסתכלות זו קיים הרהור. אולם מדברי הריטב"א נראה שמחבר בין שתי הסוגיות. לדעתו, כאשר אדם מכוון לשם שמים, מותרת לו ההסתכלות, ואינו צריך לחשוש לראיית יופייה של האשה וכדומה, כל עוד סמוך ובטוח שלא ייפול בשבי יצרו ויהרהר, דבר האסור מהתורה גם לדעה זו. נראה מדברי הריטב"א, שאיסור ההסתכלות עצמו אין בו משום איסור תורה, שהרי אם היה בו איסור תורה, לא היתה הגמ' פותחת פתח לאדם לומר שלא יהרהר. אך כיוון שהאיסור הינו רק מדרבנן, שמא יבוא לידי הרהור, ממילא ניתן לפתוח פתח, כשברור לו שלא יהרהר, לא לקיים סייג זה שגזרו חז"ל. כדעה זו נראה גם שפסק הרמב"ם המובא בבית שמואל, הסובר שעצם ההסתכלות אסורה רק מדרבנן. לדעה זו נראה, שהגמ' בע"ז באומרה שאיסור ההסתכלות באשה אסור מהתורה, היינו לאו דווקא, אלא שההסתכלות מביאה ברמת סבירות גבוהה לאיסור תורה, אך היא עצמה אינה אסורה מן התורה, כל עוד לא הגיע להרהור ביופייה של האשה. דברי הריטב"א הנ"ל מהווים את אחד ממקורות היסוד, לדוגלים בחברה מעורבת לכתחילה, בפרט שלכאורה הרמ"א הביאם להלכה. יש לציין שהב"י הולך לשיטתו, ולא מקבל את דברי הריטב"א, משום שלדעתו, עצם ההסתכלות אסורה מהתורה, וממילא לא ניתן לאדם לומר שהוא סמוך ובטוח שלא יהרהר. נראה שלא ניתן כלל לסמוך על דברים אלו, ולהתיר בגינם מציאות של חברה מעורבת לכתחילה. הרמ"א שהביא דברים אלו להלכה, התייחס רק להיתר להשתמש באשה, אך בעניין ההסתכלות בה שגם עליה דיבר הריטב"א, לא הזכיר הרמ"א דבר. האחרונים אמרו שראוי להחמיר, ולא לסמוך על דברי הרמ"א הנ"ל, וגם הם אמרו מפורשות שעצם ההסתכלות במקומות מכוסים, לא ניתן לומר עליה שהינה מותרת, גם אם סמוך ובטוח שלא ייפול שבוי בידי יצרו. נראה לפי דברי הרמ"א והאחרונים, שלמעשה לא פוסקים כדברי הריטב"א, אלא כדברי התוספות, אשר כפי שאמרנו לעיל, אינם מחברים בין שתי הסוגיות, אלא מקילים רק בשימוש באשה, אשר גם לדעתם אסור מדרבנן בלבד, אך לא מקילים בהסתכלות באשה האסורה לדעתם מן התורה. זאת ועוד, הריטב"א עצמו אומר, שרק מי שחסיד גדול יכול להקל ולומר, שאין לו חשש הרהור. כאשר עוסקים בחברה מעורבת, ודאי שלא כל העדה כולם קדושים וטהורים, ממילא גם לדעת הריטב"א, לא ניתן יהיה לסמוך על כך שלא יהרהרו כל הגברים המצויים בחברה זו באשה. נמצא כפי שאמרנו, אין כל אפשרות להוכיח מדברי הריטב"א היתרים לחברה מעורבת, אלא ההיפך הוא הנכון. הריטב"א בעצמו אומר שרק חסידים גדולים יכולים לומר זאת, ולא ציבורים שלמים המרכיבים את החברה המעורבת, לפי חזונו של הדוגלים בשיטה זו.

- אחר הדברים האלה, נראה שלא הסתפקו הגמ' והפוסקים לאסור הסתכלות לצורך הנאה באשה, והסתכלות אפילו שלא לצורך הנאה במקומות המכוסים שבה, אלא נראה מהגמ' בסוכה בדבר "התיקון הגדול" שעשו בבית המקדש, בהפרדה בין גברים לנשים, שישנו איסור בעצם קיומה של חברה מעורבת. בראשונים מובאות שתי סיבות לתיקון הגדול. ברמב"ם בהלכות סוכה ולולב מובא, שהסיבה להפרדה בין גברים לנשים הינה שלא יהיו מעורבים גברים עם נשים. נראה שהרמב"ם למד זאת מהירושלמי, אשר אומר זאת במפורש, שהחשש הינו מן הערבובייה בין המינים האסורה. לעומת זאת הרמב"ם עצמו בפירוש המשניות סובר, שהסיבה להפרדה בין המינים הינה, ע"מ שלא יסתכלו אלו באלו, שכפי שהבאנו לעיל, יש בכך אף איסור מהתורה לפי חלק מהפוסקים. נראה שמקורו הינו מדברי הבבלי, שאומר שההפרדה בבית המקדש בשמחת בית השואבה הייתה ע"מ למנוע קלות ראש. להבנת הרמב"ם בפירוש המשניות, קלות הראש האסורה שהייתה בבית המקדש, הינה עצם ההסתכלות של הגברים בנשים. לכאורה דברי הרמב"ם סותרים עצמם, במשנה תורה פוסק כירושלמי, ובפירוש המשניות כבבלי. נראה שהרמב"ם מנסה בפירושו השונים לסוגיה, להבהיר שלדעתו הבבלי והירושלמי אינם חולקים. להבנתו דברי הירושלמי מבארים את הקלות ראש הבאה לידי ביטוי בהסתכלות הגברים על הנשים. כלומר, כאשר ישנה ערבובייה בין הגברים לנשים, מבין הרמב"ם ע"פ הירושלמי, שאין שום סיכוי שבאופן זה, לא יעברו על איסורי הסתכלות ועל הרהור. ממילא מבין הרמב"ם, שכשם שישנו איסור הסתכלות בנשים, כך גם יש איסור בקיומה של חברה מעורבת מעצם טיבעה, שגורמת באופן ודאי הסתכלות של גברים על הנשים, אפילו שמדובר על ארוע חד פעמי, וכ"ש כאשר מדובר על כינונה של חברה מעורבת באופן סדיר, שכפי שהבאנו לעיל החששות מאיסורי ייחוד גוברים באופן זה, וכ"כ החשש מפני הרהורי עברה עולים ומתגברים. נראה לומר שתוקף האיסור של חברה מעורבת הינו לכל הפחות מדברי נביאים. שהרי הגמ' מקשה כיצד עשו מחיצה בין גברים לנשים בבית המקדש, הרי ישנו פסוק שאוסר להוסיף ולשנות בבניין דבר. מתרצת הגמ' שמצאו הפוסקים באותה תקופה פסוק בנביא, ממנו עולה, שצריך לעשות הפרדה. ממילא כאילו נאמר הצורך בהפרדה זו לנביאים, שעל פיהם בנו את בית המקדש. כלומר, נראה באופן ברור, שמקור הצורך בהפרדה, הינו מדברי נביאים.
- המצדדים בחברה מעורבת לכתחילה, שלכאורה מקור זה סותר דעתם בצורה ברורה ומוחלטת, אמרו שחיוב ההפרדה שהיה בבית המקדש, הינו פועל יוצא של הקדושה המיוחדת הנדרשת בבית קדוש זה, וכן כתוצאה מהשמחה הגדולה, שהייתה בבית המקדש, והכמות הגדולה של האנשים ונשים שהיו בעת זו במקדש. אולם להבנתם, במקום אחר, ובזמן אחר, אין צורך בהפרדה זו. נראה שקשה מאוד להבין את דעתם, שהרי כפי שנראה במפורש מדברי הגמ' הנ"ל, חיוב ההפרדה בין המינים נלמד מדברי הנביא בעניין ההספד הגדול שיהיה לעתיד לבא, ולא נלמד מבית המקדש. הפוסקים בזמן בית המקדש, למדו ממנו את החיוב לבנות מחיצה ולהפריד בין המינים, אולם המקור כאמור אינו מדבר בבית המקדש, ועוסק במצב של צער והספד, וכ"ש במצבים אחרים, אפילו שאינם בבית המקדש. הבנה זו באה לידי ביטוי בדברי ספר חסידים, הסובר שבחטונה בה יושבים מעורב, אסור לברך "שהשמחה במעונו", שאין שמחה באופן זה. משמע בצורה מובהקת, שלהבנתו איסור הערבובייה, אסור גם מחוץ לבית המקדש, כפי שהבאנו לעיל. אולם הנוקטים להתיר חברה מעורבת רצו לסמוך על דברי הלבוש, הסובר שכיום ניתן לברך השמחה במעונו, גם כאשר יושבים בערבובייה, משום שאנו רגילים לראות נשים, וממילא החשש להסתכלות אסורה קטן יותר. אכן הפוסקים נשארו בצ"ע על דברי הלבוש, ואמרו שלא ברורה דעתו, שהרי מובא בגמ' בסוכה במפורש שהערבובייה אסורה. ניתן לתרץ את דברי הלבוש ולומר, שבאופן זה המצויין בדבריו, אכן האיסור מוקלש, כפי שלמדנו בסוגיית הייחוד, שאדם המצוי בין הנשים הרהורי העברה שלו קטנים יותר. אולם אין בדבריו כל הזכרה על כך, שמותר לשבת בערבובייה, אלא רק שניתן לברך השמחה במעונו. זאת ועוד, כיוון שדברי הלבוש מוקשים, אין לך בו אלא חידושו. ההיתר שהתיר הלבוש הינו רק בסעודה חד פעמית, אשר יושבים בה בערבובייה אולם, בחברה מעורבת אשר הגברים והנשים בה נמצאים בקשר קבוע ורציף, לא ניתן למצוא מדברי הלבוש, מקור לקיומה של חברה זו לכתחילה. משום שכפי שאמרנו לעיל, באופן זה ישנו חשש גדול יותר להרהורים, כתוצאה מקשר משמעותי יותר, הקיים בין הגברים לנשים.
- המקור המשמעותי ביותר, עליו מסתמכים המצדדים בחברה מעורבת לכתחילה, הינו שו"ת שרידי אש, לטענתם התיר בצורה מפורשת הקמת תנועת נוער מעורבת. ממילא, מכאן הוכחה להיות תנועת בני עקיבא במתכונתה הנוכחית כחברה מעורבת, כשרה לכתחילה לשיטתם. מי שרואה את דברי השרידי אש מבין בדבריו בצורה מפורשת, שאין בדבריו כל היתר לחברה מעורבת, אלא סובר הוא במפורש שאסור לעשות כן. אלא שלהבנתו, כפי שמפורט בתשובתו, אם לא תהיה תנועת נוער מעורבת, ההתבוללות תגבר באזורים שמשם עלתה השאלה, ולכן התיר זאת. אכן ניתן לראות מדבריו, מקור לקיומה של תנועת בני עקיבא כתנועת נוער מעורבת, שעדיפה תנועת נוער מעורבת, מאשר התבוללות בחו"ל, או חילון מוגבר בא"י. על סוגיה זו נשתברו קולמוסים רבים. אולם ודאי שאין כל מקום ללמוד מדבריו, שתנועת

נוער מעורבת מותרת לכתחילה. אלא יש לדון אם מותרת על פיו בדיעבד, או שגם זה אסור בא"י, משום שההיתר בתשובתו הינו ע"מ למנוע התבוללות, אך לא ברור שהיה מתיר איסור מפורש של חברה מעורבת, גם ע"מ למנוע חילון, או ע"מ לחזק אידיאלים בבני הנוער. נמצא מכל המקורות שהבאנו באופן ברור, שחברה מעורבת אסורה. איסורה הינו משום הודאות הקיימת. כתוצאה מקיומה של חברה זו, של הסתכלות אסורה של גברים בנשים, וכתוצאה מהסתכלות זו יגיעו הגברים להרהורי עברה, האסורים מדאורייתא לכל הדעות. אין לסוברים שחברה מעורבת מותרת לכתחילה, מקור ברור להסתמך עליו. יתרה מכך, מי יכול להבטיח שלמעשה מציאות יומיומית של חברה מעורבת, לא תגרור הסתכלות אסורה, והרהורי עברה האסורים לכל הדעות התורה.

• בשולי הדברים יש לציין, שחיוב ההפרדה בין המינים, הינה אחת הסוגיות הנתונות במחלוקת בין תורת ישראל לבין הציבור החילוני על השקפותיו השונות, משום שסוגיה זו נתפסת בעיניהם לעיתים רבות "כהדרת נשים", דבר הנוגד לטענתם את עקרונות הדמוקרטיה, השוויון והחופש, ומוזיל את מעמד האשה. כפי שפרטנו, איננו מדירים נשים, אלא מפרידים בין המינים, מדירים גברים מבין הנשים, ומדירים נשים מבין הגברים, באופן שוויוני לחלוטין. בנוסף הפרדה זו, מושמצת רבות על ידם, משום שאינם מבינים, כיצד ראיית אשה שאינה צנועה, עלולה לגרום לפריצות זנות וניאוף, כפי שלהבנתם אנו סוברים. הפער בין הבנתם, לבין תקנות חז"ל ואיסורי התורה, הנוגעים לסוגיית הפרדת המינים הינה, שהם מחברים בין סוגיית הייחוד, אשר נתקנה ע"מ שלא להגיע לאיסורי זנות, לבין איסור ההסתכלות, המביא להרהור, האסור מהתורה. איסור ההסתכלות, אינו למניעת הזנות, אלא למניעת ההרהור. ממילא יעשה עם עצמו, כל אדם חילוני המגדף את איסורי התורה בעניין זה, חשבון, אם אכן אינו מגיע להרהור בלבד, לעולם, כתוצאה מראיות אסורות אלו. זאת ועוד, קשה מאוד, ולא מתקבל על הדעת, לקבל ביקורת בנושא זה, מאנשים המצויים בחברה, בה הקשרים האינטימיים, האסורים באיסורים חמורים ע"פ תורת ישראל, מקבלים לגיטימציה כמעט מלאה, בפרט כאשר מדובר בזוגות לא נשואים. ודאי שאדם המצוי עם אשה האסורה לו באופן קבוע, הסיכוי שלו לעבור עברות עם אשה אחרת, כתוצאה מהסתכלויות אסורות, או איסורי ייחוד הינן קטנות יותר. אולם תורתנו הקדושה, אוסרת כל קשרים מעין אלו, ועל גבי איסורים אלו, בונים חז"ל את האסור והמותר בסוגיות אלו, ויוצאים מנקודת הנחה, שאדם שומר ומקפיד על איסורים אחרים הנוגעים ביחסים בין המינים, מה שלא קיים כאמור בציבור החילוני. לכן אל לפיהם אשר דיבר שוא וימינם ימין שקר, להלעיז על דברי התורה, ודבר אלוקינו שריר בריר וקיים, ומשה אמת ותורתו אמת.